



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. K.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. 1. 2017, č. j. KUJI 6392/2017, sp. zn. OOSČ 987/2016
OOSC/337,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil předchozí prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odbor dopravy, ze dne 31. 10. 2016, č. j. OD/1190/16/IR (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozdějších komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedené přestupky byly spáchány formou zavinění z nedbalosti, a to v souvislosti s porušením § 17 odst. 5 písm. d), § 6 odst. 7 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, v návaznosti na § 40 odst. 2 písm. f) bod 3 a na přílohu č. 12 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupků se měl žalobce dopustit dne 14. 7. 2016 v 9:20 hod., kdy jako řidič jel s osobním motorovým vozidlem zn. X., RZ: X., po pozemní komunikaci na silnici I. třídy č. 37 v obci Vojnův Městec ve směru od obce Krucemburk směrem na obec Stržanov. Na konci obce Vojnův Městec u autobusové zastávky začal předjíždět nákladní automobil bezprostředně před přechodem pro chodce a na něm, ačkoliv jako řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním. Vozidlo tedy předjížděl v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Následně byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou policie u obce Karlov na silnici I. třídy č. 37 u penzionu Motorest Galerie, kdy při kontrole nepředložil řidičský průkaz, ačkoliv jej jako řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe. Při silniční kontrole bylo dále zjištěno, že vozidlo X., RZ: X., nemá platnou technickou kontrolu (platnost do 6. 6. 2016), žalobce tedy užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Při kontrole bylo dále zjištěno, že na zadní nápravě vozidla X., RZ: X., byly užity pneumatiky jiného typu, rozměru, výrobce a druhu použití, než stanoví technické podmínky, pročež žalobce tak užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že skutková a právní kvalifikace přestupku spočívající v porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu spolu nekorespondují. Dle tohoto ustanovení platí, že *„řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz“*. Ve výroku rozhodnutí je však uvedeno, že žalobce *„při kontrole nepředložil řidičský průkaz, ačkoliv jako řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz“*. Žalobce má za to, že shora citované ustanovení je porušeno tehdy, pokud řidič u sebe při řízení nemá řidičský průkaz. Toto jednání však žalobci nebylo kladeno za vinu.

Bylo mu vytknuto pouze to, že při kontrole řidičský průkaz nepředložil, pročez takovým jednáním nemohl porušovat § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Z důvodu nesprávného právního posouzení věci je proto prvostupňové správní rozhodnutí nezákonné. Rozhodnutí je nezákonné také pro rozpor s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce u sebe při řízení neměl řidičský průkaz, nýbrž bylo prokázáno pouze to, že žalobce řidičský průkaz nepředložil. K tomuto bodu žalobce konečně namítal i to, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

5. Dále žalobce dal zdejšímu soudu k úvaze, zda výrok prvostupňového správního rozhodnutí není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ze stejného či obdobného důvodu, jaký zdejší soud shledal v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31. V uvedeném rozsudku bylo správnímu orgánu vytýkáno, že v případě spáchání více přestupků bylo na místě, aby byl výrok rozhodnutí rozčleněn podle jednotlivých přestupků. Jelikož takto výrok správního rozhodnutí rozčleněn nebyl, pak by toto nemuselo být vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí pouze v případě, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla přestupcem porušena. V tehdy posuzovaném případě však popis skutku nekorespondoval s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat. V nyní přezkoumávané věci se žalobce domníval, že jde o velmi podobnou situaci (poznámka soudu: bez bližšího upřesnění).
6. K výše označené vadě výroku žalobce doplnil, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích, protože neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť neobsahuje zákonné náležitosti).
7. Žalobci bylo kladeno také za vinu, že vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu (platnost do 6. 6. 2016). Užil tak vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. V tomto případě však podle žalobce výrok neobsahoval tomu odpovídající právní ustanovení, tedy že vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu, pročez automaticky nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem. Za dostatečnou právní kvalifikaci žalobce nepovažoval pouhý odkaz na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jenž stanoví pouze obecnou povinnost řidiče užít vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Výrok rozhodnutí sice dále obsahuje odkaz na přílohu č. 12 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2015 Sb., avšak tato příloha stanoví jen technické požadavky na konstrukci a stav výbavy motorových vozidel. Z toho žalobce dovodil, že výrok neobsahoval odkaz na právní ustanovení, z něhož by protiprávnost jednání žalobce vyplývala (spočívající v řízení motorového vozidlo, které nemá platnou technickou kontrolu). Pokud byla dále dovozována protiprávnost jednání žalobce spočívající v tom, že měl mít na vozidle umístěny pneumatiky rozdílného typu, výrobce a druhu použití, pak podle žalobce nepostačoval jen odkaz na tuto přílohu k vyhlášce, ale výrok měl obsahovat odkaz na konkrétní ustanovení této přílohy k vyhlášce. Výrok prvostupňového rozhodnutí je podle žalobce také nesrozumitelný z toho důvodu, že je v něm vyjádřena neurčitě míra zavinění pachatele přestupku, když je zde uvedeno, že žalobce všechny přestupky spáchal

minimálně z nedbalosti. Nebyl tak učiněn jednoznačný závěr o zavinění. Výrok byl dále v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nebylo prokázáno úmyslné zavinění projednávaných přestupků, přičemž správní orgán přesto ve výroku uvedl, že zavinění mohlo být i úmyslné.

8. Žalobce dále namítal, že prvostupňové správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože je v něm uvedena pouze citace příslušných právních ustanovení, avšak bez subsumace zjištěného skutkového stavu pod konkrétní právní ustanovení. Nedostatek důvodů žalobce shledal i u druhostupňového správního rozhodnutí, neboť žalovaný se v něm především zabýval jen rekapitulací průběhu správního řízení, shrnutím obsahu spisu, dále frázemi typu „zvolené sankce jsou adekvátní“ nebo „správní orgán zjistil stav věci v nezbytném rozsahu“ a „napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem“. Takový postup neumožňuje přezkum rozhodnutí, neboť se z něj nepodávají skutečné úvahy. Úvahy žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou dle žalobce natolik vágní, že by mohly být užity jako šablona i pro jakékoliv jiné rozhodnutí o zamítnutí odvolání.
9. Prvostupňový správní orgán se podle žalobce nezabýval tím, zda všechny projednávané přestupky naplňovaly materiální stránku přestupku. Žalovaný sice následně konstatoval, že materiální znak přestupků byl naplněn, avšak takový závěr nebyl odůvodněn. Navíc druhostupňovým správním rozhodnutím nemohlo dojít k nápravě nedostatku prvostupňového správního rozhodnutí, neboť z výroku napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný přikročil ke změně prvostupňového správního rozhodnutí. Pokud to žalovaný učinil a neuvedl toto ve výroku, nelze pak k provedené změně přihlížet a výrok napadeného rozhodnutí je v rozporu s jeho odůvodněním.
10. V další části žaloby žalobce napadal uloženou sankci s tím, že její výměru považuje za nezákonnou a nepřezkoumatelnou. Správní orgán nerespektoval institut zahlázení odsouzení, když přihlížel ke všem třem záznamům v EKŘ žalobce. Byl přitom oprávněn přihlížet pouze k poslednímu záznamu z roku 2013, neboť ostatní záznamy o spáchání přestupků byly starší 3 let.
11. Dále byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání, neboť správní orgán hodnotil jako přitěžující i okolnosti, které jsou spjaty se skutkovou podstatou projednávaných přestupků (poznámka soudu: žalobce tyto přitěžující okolnosti neupřesnil).
12. Žalobce ještě správnímu orgánu vytkl to, že uvedl, že přihlédl ke všem zákonným kritériím dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, avšak žádným způsobem neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti podřadil pod jednotlivá kritéria, a to i ve vztahu ke každému z projednávaných přestupků zvlášť. Pochopitelně neuvedl ani to, jaký mělo to které hodnocené kritérium vliv na konečnou výši pokuty. Jsou tak důvodné pochybnosti o tom, zda uložená pokuta skutečně odpovídala okolnostem daného případu.
13. Vadnost výroku o uložení pokutě žalobce spatřoval i v tom, že není zřejmé, zda mu byla uložena sankce zákaz činnosti všech motorových vozidel anebo jen určité skupiny motorových vozidel (A, B, C, T atd.). Pokud by se jednalo o všechny skupiny motorových vozidel, pak je taková sankce dle žalobce nezákonná. Při spáchání přestupků totiž žalobce

řídil motorové vozidlo spadající do skupiny B, pročez mu mohl být uložen zákaz řízení pouze u této skupiny motorových vozidel. Zde žalobce odkázal na závěry NSS v jeho rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009-76.

14. Z podkladů od policie údajně žalobce dospěl k závěru, že se měl téhož dne dopustit i dalších přestupků, konkrétně porušení dopravní značky v případě vodorovného značení u předmětného přechodu pro chodce, měl užít motorové vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky (u pneumatik nebyla dostatečná hloubka dezénu), avšak tyto přestupky správní orgán v rozporu se zákonem neprojednal ve společném řízení.
15. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. V podaném vyjádření k žalobě žalovaný zcela odmítl žalobní námitky žalobce. K údajně nenaplněné skutkové podstatě přestupku související s povinností řidiče mít u sebe při řízení řidičský průkaz žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán ve výroku uvedl nejen samotné pochybení řidiče (jenž je povinen mít při řízení u sebe řidičský průkaz), ale současně vyslovil i samotný následek žalobcova jednání, a to, že při kontrole nepředložil řidičský průkaz. Při stanovení míry zavinění bylo vycházeno právě ze skutkové podstaty uvedené v § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy toto dle názoru žalovaného nemá za následek nezákonnost rozhodnutí, protože sám řidič se při zastavení hlídkou policie přiznal, že u sebe nemá řidičský průkaz (že jej zapomněl doma), a proto ho následně na výzvu policisty nepředložil.
17. Žalobce zůstal po celou dobu správního řízení zcela procesně pasivní, neúčastnil se ústního jednání, nepředložil avizované vyjádření se ke spisu a ani nedoplnil blanketní odvolání o odvolací námitky. Pokud měl žalobce námitky proti právní kvalifikaci přestupku, mohl je uplatňovat již v rámci řízení před správním orgánem.
18. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že výrok rozhodnutí neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo ve věci rozhodováno, a že nepostačuje pouze odkaz na konkrétní ustanovení zákona či jeho přílohu. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016. č. j. 9 As 131/2016-33. Z tohoto rozsudku vyplývá, že v případě více přestupků postačuje ve výroku uvedení souhrnného popisu skutku se všemi znaky jednotlivých skutkových podstat, a také vymezení přestupků, jichž se pachatel dopustil. Způsob naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku je pak náležitostí odůvodnění rozhodnutí a nikoliv výroku rozhodnutí.
19. K tvrzení žalobce o nejednoznačném závěru o míře zavinění žalovaný uvedl, že z provedeného dokazování v posuzovaném případě nebylo možné prokázat úmyslné zavinění, pročez správní orgán vycházel ze zákonného předpokladu, že k odpovědnosti za projednávané přestupky postačí zavinění z nedbalosti. Žalobcem namítané úmyslné zavinění, které údajně uvádí prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí, se žalovanému jeví jako nesprávný výklad rozhodnutí o vině, když prvostupňový správní orgán měl za prokázané spáchání uvedených přestupků minimálně z nedbalosti.

20. Žalovaný dále odmítl žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nejen vymezil aplikovaná zákonná ustanovení vztahující se k projednávaným přestupkům, ale také shrnul zjištěné skutečnosti, vyhodnotil svědecké výpovědi a posoudil jejich věrohodnost, přitom také hodnotil materiální znaky a závažnost přestupků, když na základě shromážděných materiálů a provedeného dokazování stanovil výši sankce (s přihlédnutím k okolnostem případu). Pokud žalobce namítal, že ani rozhodnutí žalovaného neobsahuje skutečné úvahy vztahující se k věci, pak k tomu žalovaný uvedl, že na základě předloženého blanketního odvolání, nedoplněného ani na výzvu o odvolací důvody, přezkoumal napadené prvostupňové správní rozhodnutí pouze z hlediska zákonnosti, shrnul průběh řízení a vyhodnotil správnost rozhodnutí. Také zhodnotil naplnění formálních a materiálních znaků přestupků, včetně výše uložené sankce.
21. K výtkám žalobce ohledně nezákonné a nepřezkoumatelné sankce žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí k uložené sankci konstatoval, že přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, kde současný stav bodového hodnocení obviněného je nula bodů a má zde tři záznamy za bodově hodnocené přestupky. Posledně zmíněnou okolnost prvostupňový správní orgán pouze konstatoval, a to bez bližšího vymezení, zda to hodnotí v neprospěch žalobce. Za zcela lichou námitku žalovaný označil tvrzení žalobce o údajném porušení zákazu dvojího přičítání, když prvostupňový správní orgán v rozhodnutí k ničemu takovému nedospěl. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vyhodnotil všechny skutečnosti, na základě kterých přistoupil k určení pokuty právě v takové výši, která byla žalobci stanovena (přihlédl k závažnosti a četnosti přestupků, ke způsobu spáchání, k místu a okolnostem, za nichž byly přestupky spáchány, k následkům, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele). Uložená sankce byla dostatečně individualizovaná.
22. Žalobce ještě rozporoval uloženou sankci zákazu řízení, kdy podle žalobce údajně chybně nebylo uvedeno, na kterou kategorii vozidel se zákaz vztahuje. Žalovaný k tomu uvedl, že pokud sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, není správním orgánem nijak konkretizována, bere se obecně za to, že se jedná o zákaz řízení všech motorových vozidel bez další konkretizace jednotlivých skupin.
23. Není pravdou, že jednotlivé přestupky nebyly projednány ve společném řízení. Naopak prvostupňový správní orgán zahájil řízení pro porušení § 6 odst. 7 písm. a), § 5 odst. 1 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. Společné řízení bylo vedeno o přestupcích dle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a následně bylo o nich vydáno také jediné napadené rozhodnutí.
24. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

25. V podané replice žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě. Nejprve odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, z něhož se podává, že „pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají

porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výroku byla uvedena a jaká nikoliv“.

26. Žalobce dále znovu zopakoval stejně jako v žalobě, že ve výroku chybí ustanovení, z něhož by vyplývalo, že vozidlo, které nemá platnou technickou kontrolu, automaticky nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním předpisem. Z výroku také není zřejmé, kolika přestupků a podle jaké právní kvalifikace se měl žalobce dopustit, dále z výroku není patrné, jakou skutkovou podstatu žalobce naplnil porušením jaké právní povinnosti. Pořadí vyčtených porušených právních ustanovení nekoresponduje se skutkovými podstatami přestupků.
27. Z výroku prvostupňového správního orgánu neplyne, že by žalobce u sebe neměl řidičský průkaz, nýbrž pouze to, že jej nepředložil. Ostatně nebylo prokázáno, že by žalobce u sebe neměl řidičský průkaz. V takovém případě mu mělo být kladeno za vinu pouze porušení dle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu a nikoliv porušení dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce sice policistům sdělil, že řidičský průkaz nemá u sebe, avšak to učinil pouze z obav o jeho zadržení.
28. Pokud žalovaný tvrdil, že nedošlo k nerespektování institutu zahlazení odsouzení, a že prvostupňový správní orgán přihlédl k EKŘ, aniž by uvedl, co z něj dovodil, pak k tomu žalobce uváděl, že se jedná o lichou obranu, kdy nelze s jistotou dovodit, že správní orgán hodnotil přestupkovou minulost žalobce k jeho tíži. Podle žalobce žalovaný v podstatě uznal, že prvostupňový správní orgán kladl žalobci k tíži i to, že předjížděl na přechodu pro chodce, což je zjevným porušením zákazu dvojího přičítání, protože předjíždění na přechodu pro chodce je základním znakem skutkové podstaty uvedené v § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu.
29. Žalobci není známo, odkud žalovaný čerpá zjištění, že „obecně se bere za to, že jde o zákaz všech motorových vozidel“. Podle žalobce se v praxi naopak vyskytují i závěry o tom, že takto neomezený zákaz činnosti se vztahuje i mimo pozemní komunikace. Není navíc zřejmé, co je myšleno „všemi motorovými vozidly“, když motorovým vozidlem jsou i taková vozidla, k jejichž řízení není třeba mít řidičské oprávnění. Výrok prvostupňového správního orgánu je proto podle žalobce neurčitý, neboť z něj není zřejmé, řízení jakých vozidel bylo zakázáno.
30. Žalobci je zřejmé, že správní orgány a nejspíše ani soudy nemohou připustit důvodnost této námitky neurčitosti zákazu činnosti ve výroku rozhodnutí o přestupku. Žalobci však nemůže být kladeno k tíži to, že v podstatě všechny správní orgány v ČR nejsou schopny správně koncipovat zákaz činnosti. Tvrzení žalovaného je pouze ničím nepodloženým tvrzením.
31. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63, žalobce závěrem zdůraznil, že správní orgán měl povinnost zohlednit všechna zákonná kritéria, a to ve vztahu ke všem projednávaným přestupkům, a současně měl uvést, jak jednotlivá kritéria

hodnotil, zda šlo o okolnosti polehčující či přitěžující a jaký vliv to mělo na konečnou výši sankce.

V. Jednání před soudem dne 21. 12. 2020

32. Ve věci bylo nařízeno soudní jednání na den 21. 12. 2020. Krátce před zahájením jednání svoji účast na tomto jednání omluvil telefonicky žalovaný, a to z provozních důvodů. Přitom souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci v jeho nepřítomnosti. Žalobce ani jeho právní zástupce se k nařízenému jednání nedostavili. Soud následně zjistil, že v jednom z posledních podání (č.l. 28 spisu) žalobce vyslovil prostřednictvím právního zástupce, přes původní nesouhlas, nově souhlas s rozhodnutím bez jednání. Soud tedy projednal věc v nepřítomnosti účastníků řízení. V průběhu jednání soud zrekapituloval dosavadní průběh soudního řízení a rovněž průběh správního řízení (na podkladě spisů). Jelikož ze strany obou účastníků řízení nebyly ve věci činěny důkazní návrhy, soud další dokazování neprováděl a na podkladě návrhů účastníků řízení, jak má soud rozhodnout, přistoupil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

VI. Posouzení věci krajským soudem

33. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
34. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Žalobce jako řidič jel dne 14. 7. 2016 v 9:20 hod. osobním motorovým vozidlem X., RZ: X., po pozemní komunikaci na silnici I. třídy č. 37 v obci Vojnův Městec, ve směru od obce Krucemburk směrem na obec Stržanov, kdy na konci obce Vojnův Městec u autobusové zastávky začal předjíždět nákladní automobil bezprostředně před přechodem pro chodce a na něm. Následně byl žalobce zastaven a kontrolován policejní hlídkou u obce Karlov na silnici I. třídy č. 37 u penzionu „Motorest Galerie“, kde bylo zjištěno, že vozidlo nemá splněnou platnou technickou kontrolu a na jeho zadní nápravě byly užity pneumatiky jiného typu, rozměru, výrobce a druhu použití. Při policejní kontrole žalobce nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, neboť jej neměl u sebe.
35. Shora uvedeným jednáním se měl žalobce dopustit několika přestupků, a to podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. K naplnění skutkových podstat přestupků došlo porušením několika povinností řidiče, konkrétně porušením § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním, dále porušením § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz, a dále porušením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. K technickým podmínkám provozu vozidla prvostupňový správní orgán zcela správně odkázal na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“), kdy z jeho § 37 písm. c) vyplývá, že silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem. Provozuschopnost a hlavně nezávadnost technického stavu vozidla (nikoho neohrožující stav vozidla) se prokazuje potvrzením o provedení platné technické kontroly (provozovatel musí s vozidlem v pravidelných intervalech absolvovat úspěšnou technickou kontrolu). Žalobce této povinnosti nedostál, jeho vozidlo nemá splněnou platnou technickou kontrolu, a protože tak nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, nemělo být užito k jízdě na pozemní komunikaci. Prvostupňový správní orgán současně v souvislosti s dalším přestupkem, kdy nebyly splněny technické podmínky vozidla, poukázal i na vyhlášku č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel, která podmínky zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích blíže rozvádí. Konkrétně v § 40 odst. 2 písm. f) je uvedena závada vozidla na pneumatikách, která byla zjištěna při kontrole na vozidle žalobce, a sice namontování pneumatik různého rozměru na téže nápravě. Podle § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. platí, že jsou-li na vozidle zjištěny právě takové závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, čímž je i závada zjištěna u žalobce (§ 40 odst. 2 písm. f) bod 3 citované vyhlášky), nesmí být takové vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí. A konečně v souvislosti s citovanou vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel, prvostupňový správní orgán poukázal také na její přílohu č. 12, v níž jsou formulovány technické požadavky na konstrukci a stav výbavy vozidla, když v tomto rozsahu mělo mít vozidlo žalobce povinně schválenou technickou způsobilost, což žalobce coby provozovatel vozidla nesplnil. Platnost předkládané technické kontroly vozidla vypršela ke dni 6. 6. 2016, tedy více než měsíc před kontrolou vozidla. Žalobce tak užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem vozidlo žalobce nesplňovalo ještě z jednoho technického důvodu, a sice policisté zjistili, že na zadní nápravě vozidla byly užity pneumatiky odlišného typu, rozměru, výrobce i druhu použití, což je v rozporu s § 40 odst. 2 písm. f) bod 3 vyhlášky č. 341/2014 Sb. (na vozidle nemohou být namontovány pneumatiky různého rozměru na téže nápravě).

36. Za shora uvedené jednání, kdy se žalobce dopustil několika přestupků, mu byly uloženy sankce podle § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b), c) a 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a to pokuta ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Vzhledem k tomu, že žalobce svým jednáním naplnil několik skutkových podstat a dopustil se tak několika přestupků, byly mu ukládány sankce s ohledem na § 12 odst. 2 zákona o přestupcích podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný.
37. Rozhodné podklady, kterými se správní orgány při svém rozhodování řídily, soud ověřil ze správního spisu. Vycházely jednak z listinných podkladů založených v přestupkovém spisu, tedy z oznámení přestupku, úředního záznamu policie, fotodokumentace provedené

policíí na místě, výpisu z evidenční karty řidiče a výpisu z registru vozidel. Zásadní pak ve věci byly podané svědecké výpovědi, a sice výpověď svědka J. M., řidiče nákladního vozidla předjížděného žalobcem těsně před přechodem pro chodce a na něm, dále svědecké výpovědi zasahujících policistů D. K. a F. S., kteří zrovna v průběhu jízdy žalobce na blíže určené komunikaci prováděli v rámci výkonu služby hlídkovou činnost a dohled nad BESIP u obce Vojnův Městec. Listinnými podklady a především svědeckými výpověďmi bylo prokázáno naplnění jednotlivých znaků shora předestřených skutkových podstat, a tedy spáchání shora uvedených přestupků žalobcem. Listinné podklady, fotodokumentace pořízená policíí a všechny tři svědecké výpovědi spolu tvoří kompaktní celek, které odpovědnost žalobce za shora deklarované přestupky prokazují. Pro bližší obsah jednotlivých svědeckých výpovědí soud obsahuje na obsah odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, kde jsou podrobně rozebrány. Vedle toho soud poukazuje na nulovou aktivitu žalobce ve správním řízení, resp. jeho zmocněnce. K nařízenému ústnímu jednání na den 17. 10. 2016 se ani jeden z nich nedostavil. V průběhu jednání zmocněnec telefonicky kontaktoval prvostupňový správní orgán s informací, že se dostaví v pozdějším čase téhož dne, předloží plnou moc k zastupování a zároveň udělil souhlas s provedením svědeckých výpovědí v jeho nepřítomnosti. Zmocněnec žalobce se k prvostupňovému správnímu orgánu dostavil až po skončení jednání, kdy si převzal kopii spisu a na jeho požadavek mu byla stanovena lhůta do 25. 10. 2016 k seznámení se se spisem a k vyjádření se k němu. Ve stanovené lhůtě se však žalobce ani jeho zmocněnec k věci nevyjádřili. Na to bylo dne 31. 10. 2016 vydáno prvostupňové správní rozhodnutí, které následně žalobce prostřednictvím svého zmocněnce napadl blanketním odvoláním. Současně požádal o zaslání kopií částí spisu a o informaci, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl namítat podjatost. Na následnou výzvu k doplnění blanketního odvolání zmocněnec nereagoval a ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil. Žalovaný po postoupení spisu předně vyhověl žádosti zmocněnce žalobce a zaslal mu požadované informace, a také kopie částí spisu. Vzhledem k tomu, že odvolání nebylo v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu doplněno, o odvolací důvody, resp. o námitky zpochybňující správnost napadeného rozhodnutí, žalovaný následně přezkoumal napadené rozhodnutí pouze z hlediska zákonnosti. Z provedené chronologie případu je zřejmé, že žalobci nic nebránilo v tom, aby své námitky proti závěrům prvostupňového správního orgánu formuloval již ve správním řízení. Měl k tomu veškeré podklady. Správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy a žalobce žádný z instrumentů, který mu k jeho ochraně skýtá správní řád, v potřebném rozsahu nevyužil. Samozřejmě i mlčení je způsob obhajoby, nicméně v řízení před správním orgánem má žalobce dosti ztíženou pozici pro prokázání pravdivosti svých tvrzení.

38. Následně soud vypořádá uplatněné žalobní námitky.
39. Žalobce nejprve namítal, že skutková a právní kvalifikace přestupku spočívající v porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz, spolu nekorespondují. Správní orgán vytýkal žalobci ve skutkové věci, že při kontrole nepředložil řidičský průkaz, avšak podle citovaného ustanovení, které bylo žalobci kladeno za vinu, musí žalobce jako řidič motorového vozidla mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Krajský soud k tomu uvádí, že do jisté míry jde o nepřesnost, avšak z logiky věci lze jednoznačně dovodit, že pokud žalobce na výzvu policisty při provádění kontrole vozidla nepředložil řidičský průkaz, pak

jej ani nemohl mít při řízení u sebe. To ostatně při kontrole policistům sdělil, což vyplývá z výpovědi zasahujícího policisty D. K., jenž žalobce požádal o předložení dokladů. Žalobce ostatní doklady předložil, avšak k řidičskému průkazu uvedl, že jej zapomněl doma. Žalobci tak bylo jednoznačně zřejmé, jakou povinnost nesplnil a co mu je kladeno za vinu. Povinnost k předkládání dokladů řidičům plyne také z § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, a to na výzvu policisty. Žalobce tedy byl povinen na výzvu policisty předložit všechny doklady, včetně řidičského průkazu, avšak ten nepředložil, neboť jej v rozporu s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu neměl při řízení u sebe. Uvedené povinnosti žalobce jsou vzájemně propojeny, nelze je od sebe oddělit a soud v tomto ohledu neshledal takovou nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, která by měla být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty při provádění kontrole nelze oddělit od samotné povinnosti řidiče mít řidičský průkaz při řízení u sebe. Pokud by měl řidič řidičský průkaz u sebe, ale policistům by jej nepředložil, těžko by splnění této povinnosti prokázal. To měl učinit pouze tím, že by řidičský průkaz předložil policistům.

40. Žalobce dále s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, spekoval na nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového správního rozhodnutí, a to zřejmě s ohledem na spáchání více přestupků, kdy podle odkazovaného rozhodnutí bylo na místě, aby byl výrok rozčleněn podle jednotlivých přestupků, a protože takto rozčleněn nebyl a v popisovaném případě popis skutků s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekorespondoval, pak došlo ke zrušení správního rozhodnutí jako nepřezkoumatelného pro nesrozumitelnost. Žalobce se v této souvislosti vůbec neobtěžoval formulovat jakoukoliv námitku, pouze citoval uvedené fráze z označeného rozhodnutí. Sám k tomu pouze uvedl, že se možná jedná o podobnou situaci. Krajský soud tomuto nemohl přisvědčit. Každé soudní rozhodnutí je individuálního charakteru a vztahuje ke konkrétnímu jednotlivému případu. V nyní posuzované věci má krajský soud za to, že formulace skutkových a prvních vět včetně uvedení zákonných ustanovení je ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí zcela srozumitelná. Vyšší počet spáchaných přestupků samozřejmě do jisté míry přehlednost výroků snižuje, není způsobeno neodborností správního orgánu, nýbrž protiprávním jednáním žalobce. Z výroků je jednoznačně patrné, kdy, kde, jak a čím žalobce skutky spáchal, jakou konkrétní povinnost porušil, včetně uvedení konkrétního ustanovení právního předpisu a jakou skutkovou podstatu přestupku tímto naplnil. Po úvodním uvození s obecnějším popisem jednání žalobce, je každé naplněné skutkové podstatě přestupku věnován samostatný odstavce. Následuje výroková část o uložení sankce povinnosti k náhradě nákladů správního řízení. Následuje ještě upřesnění platebních údajů a splatnosti. Soud tedy nemohl uvedené námitce žalobce přisvědčit.
41. K výše uvedenému soud ještě odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, č. j. 9 As 131/2016-33, z něhož vyplývá, že „Výrok o spáchání přestupku nemusí být koncipován tak, že každému spáchanému přestupku odpovídá samostatná skutková věta popisující spáchané jednání. V případě jednočinného souběhu dvou či více přestupků, postačuje uvedení souhrnného popisu skutku (obsahující všechny znaky skutkových podstat spáchaných přestupků) a vymezených přestupků, jichž se pachatel dopustil. Jakým způsobem byly naplněny jednotlivé znaky skutkové podstaty jednotlivých přestupků (v jakém konkrétním „jednání“ byl spatřován který z přestupků), je náležitostí odůvodnění rozhodnutí o přestupku, nikoliv výroku“.

42. Soud zcela odmítá námitku žalobce, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích, kdy údajně dle žalobce neobsahuje zákonné náležitosti, protože neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. V této obecně uplatněné námitce krajský soud uvádí, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti vyplývající z § 68 odst. 2 správního řádu, a také z § 77 zákona o přestupcích. Je přezkoumatelný a obsahuje veškeré zákonné náležitosti. Obsahuje také všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Ostatně žalobce v tomto bodě 8 neoznačil žádné ustanovení, které by ve výroku mohl postrádat.
43. Žalobce dále namítal, že mu bylo kladeno za vinu, že jeho vozidlo nemělo splněnou platnou technickou kontrolu (platnost do 6. 6. 2016), protože k jízdě užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky. Výroku prvostupňového správního orgánu v této souvislosti vytkl, že v něm chybí ustanovení, z něhož by vyplývalo, že vozidlo nemající platnou technickou kontrolu nesplňuje technické podmínky. Přitom odkaz na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se mu zdá nedostatečný a odkaz na přílohu č. 12 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2015 Sb. zase nepatřičný. Uvedené argumentaci nemohl krajský soud přisvědčit.
44. K propadlé technické prohlídce vozidla žalobce soud ze svědecké výpovědi policisty D. K. ověřil, že tento policista kontroloval vozidlo a podle provedené známky zjistil, že vozidlo žalobce má propadlou technickou prohlídku (k 6. 6. 2016). Po provedené lustraci řidiče a především vozidla si policista na příslušném registru zjistil, že toto vozidlo skutečně nemá již přes měsíc platnou technickou prohlídku. Žalobci tedy k tomu vysvětlil, jakého přestupku se dopustil. Soud ke zjištěným skutkovým okolnostem doplňuje, že povinná technická prohlídka zajišťuje, aby se na pozemních komunikacích nepohybovaly vozidla, jež ohrožují bezpečnost neuvědomělého řidiče a především bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu, popř. životního prostředí. Pokud by žalobce včas podrobil své vozidlo pravidelné technické prohlídce, pak by nejen plnil své povinnosti řidiče, ale choval by se i ohleduplně a bezpečně vůči ostatním účastníkům silničního provozu, a také by včas zjistil, že vozidlo nesplňuje podmínky provozu na pozemních komunikacích, neboť má propadlou technickou prohlídku, popř. že má na zadní nápravě vozidla pneumatiky odlišného rozměru, protože takové vozidlo nemůže k jízdě užít, neboť nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Žalobce je povinen jako řidič pravidelně před jízdou kontrolovat jeho technický stav, avšak zjevně v rozporu se zákonem to nečiní. Ohrožuje tak nejen sebe, ale především své okolí.
45. Dle § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem. Uvedeným ustanovením prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí upřesnil své právní závěry ohledně předmětné skutkové podstaty přestupku. V návaznosti na posledně citované ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je třeba zdůraznit, že technickou způsobilost vozidla k provozu na pozemních komunikacích může provozovatel vozidla prokázat pouze platnou technickou kontrolou. Takové vozidlo, splňující technické podmínky

stanovené zvláštním právním předpisem, pak může být užito k jízdě na pozemních komunikacích. V opačném případě, tedy nemá-li vozidlo platnou technickou kontrolu, jak tomu bylo v případě žalobce, pak došlo k porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič povinen užít jen vozidlo, které splňuje technické podmínky (stanovené zvláštním právním předpisem). Posledně uvedené ustanovení bylo obsaženo ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí a současně bylo doplněno o odkaz na přílohu č. 12 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Z uvedené přílohy a dikce příslušných ustanovení jednoznačně pro provozovatele vozidla vyplývá, že musí mít schválenou technickou způsobilost vozidla. Technická způsobilost vozidla se schválně, jestliže vozidlo odpovídá technickým požadavkům na příslušné vozidlo. Ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ukládá řidiči povinnost užít jen takové vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Z toho tedy vyplývá povinnost žalobce, aby znal technický stav vozidla. Před jízdou vozidlem by se měl minimálně přesvědčit, zda má vozidlo platnou technickou kontrolu, a dále by se měl zaměřit na kontrolu těch částí vozidla, které zajišťují jeho bezpečný provoz, např. stav řízení, brzd či světel brzdových i směrových. Za účelem splnění své zákonné povinnosti by se tedy měl před jízdou přesvědčit o technickém stavu svého vozidla, ale nemusí podrobně prohlížet všechny součásti vozidla. To v nyní posuzované věci žalobce zjevně neučinil, neboť vyrazil na pozemní komunikaci s vozidlem, které mělo propadlou technickou kontrolu, a současně na zadní nápravě vozidla byly užity pneumatiky odlišného rozměru. V obou případech tak užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Již z logiky věci platí, pokud vozidlo nemá splněnou platnou technickou kontrolu, nemůže ani splňovat technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. To je ostatně vidět na užití odlišných pneumatik na zadní nápravě minimálně co do jejich rozměru, protože pokud by absolvoval včasnou technickou prohlídku vozidla, na tyto závady by se přišlo a musely by být odstraněny, jinak by vozidlu provedená technická kontrola nebyla udělena. Skutkovou a právní kvalifikaci soud považuje za dostatečnou, rovněž odkaz na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu soud považuje za správný a vhodně doplněný též odkazem na přílohu č. 12 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2015 Sb. Toto prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vhodně doplnil také odkazem na § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

46. V případě žalobcova protiprávního užití odlišných pneumatik na zadní nápravě bylo prvostupňovému výroku rozhodnutí dále žalobcem vytýkáno, že zde chyběl odkaz na konkrétní ustanovení přílohy k vyhlášce č. 341/2015 Sb. Ani této námitce nemohl krajský soud přisvědčit. To, co žalobce namítá, je již spíše otázkou odůvodnění správního rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo této skutkové podstatě závad na vozidle – na pneumatikách, které byly na zadní nápravě různého rozměru, jasně odkázáno na porušení povinnosti uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dále na § 40 odst. 2 písm. f) bod 3 vyhlášky č. 341/2014 Sb., a také na přílohu č. 12 vyhlášky č. 341/2014 Sb. Takový odkaz krajský soud považuje za zcela legitimní a dostatečný vzhledem k vytýkané skutkové podstatě přestupku (částečně stejný odkaz na právní předpisy platí i pro nedoložení platné technické kontroly). V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán toto ještě doplnil o bližší odkaz na přílehlou pasáže v příloze č. 12 vyhlášky č. 341/2014 Sb., konkrétně na oddíl F), kde jsou

specifikované technické požadavky na výbavu vozidel koly, pneumatikami a protiskluzovými řetězy. Zde správní orgán právě odkázal na bod 13., podle něhož vozidlo nesmí být, s výjimkou nouzového dojetí, současně vybaveno pneumatikami různých rozměrů a konstrukcí, pokud při schválení technické způsobilosti není stanoveno jinak. Na těžce nápravě musí být používány pouze shodné pneumatiky. Konstrukcí pneumatiky se rozumí konstrukce diagonální, radiální, smíšená – BIAS BELTED. Shodnou pneumatikou se rozumí pneumatika stejného rozměru, konstrukce, druhu dezénu a obchodní značky.

47. Žalobce také namítal nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, protože v něm údajně byla neurčitě vyjádřena míra zavinění žalobce (ve výroku bylo uvedeno, že žalobce všechny přestupky spáchal minimálně z nedbalosti). Soud této námitce nepřisvědčil. Žalobce uplatněnou námitkou vytrhává věci z kontextu. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí zcela jednoznačně uvedl, že přestupky byly spáchány z nedbalosti podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, neboť žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nevědomá nedbalost). Aby žalobce získal řidičské oprávnění, musel skládat řidičské zkoušky a i v rámci nich jsou požadovány znalosti o jednotlivých povinnostech řidiče, pokud se s vozidlem vydá na pozemní komunikace. Minimálně v rámci přípravy na tyto zkoušky se žalobce musel dozvědět, že je povinen při řízení vozidla mít u sebe řidičský průkaz, dále že na přechodu pro chodce a těsně před ním nesmí předjíždět jiná vozidla a dále, že je povinen znát technický stav vozidla (zejména těch částí, které zajišťují bezpečný provoz vozidla, např. stav brzd, řízení, světel a pneumatik), včetně zajištění platné technické kontroly vozidla. Všechny tyto náležitosti měl a mohl v době řízení vozidla vědět vzhledem k okolnostem případu a svým osobním poměrům, avšak na ně nedbal. V této souvislosti soud poukazuje na § 3 zákona o přestupcích, podle něhož k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V případě přestupků, které byly žalobci kladeny za vinu, zákon nevyžadoval úmyslného zavinění, k odpovědnosti za přestupky tedy postačovalo zavinění v té nejnižší formě, a tedy z nedbalosti. Žalobce zcela nesprávně z dikce výroku i odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí v žalobě dovozoval, že v případě jeho přestupků mohlo jít i o úmyslné zavinění. Nic takového z prvostupňového správního rozhodnutí nevyplývá. Uvedenou dikci si žalobce zjevně nesprávně vyložil, protože prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodl o vině žalobce za přestupky spáchané minimálně z nedbalosti. Výrok tak korespondoval s odůvodněním rozhodnutí, konkrétně se zaviněním ve formě nevědomé nedbalosti (nejnižší forma odpovědnosti za přestupek).
48. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se omezil pouze na citaci příslušných právních ustanovení a nepodřadil k nim zjištěný skutkový stav. Krajský soud nepřisvědčil ani těmto námitkám. Prvostupňové správní rozhodnutí má veškeré zákonné náležitosti. V odůvodnění nespecifikuje pouze konkrétní zákonná ustanovení vztahující se k jednotlivým přestupkům, kterých se žalobce dopustil, ale veškeré zjištěné skutečnosti shrnuje, vyhodnocuje listinné důkazy svědecké výpovědi, posuzuje jejich věrohodnost, hodnotí materiální znaky přestupků a jejich závažnost, a na základě takto shromážděných materiálů a provedeného dokazování (žalobce ani zmocněnec se ho v žádné fázi správního řízení, ač měli veškeré podklady, neúčastnili) byly stanoveny sankce, a to s přihlédnutím

k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem případů. Toto obecné odůvodnění, proč je žalobní námitka nedůvodná, soud považuje za dostatečné právě proto, že i žalobce jen obecně zmínil údajnou nepřezkoumatelnost prvostupňového správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že zjištěný skutkový stav nebyl subsumován pod příslušná právní ustanovení. K namítaným nedostatkům v posuzované věci nedošlo (viz blíže obsah prvostupňového správního rozhodnutí).

49. Nedostatek důvodů žalobce namítal i u druhostupňového rozhodnutí žalovaného, které je podle něj vágní, jedná se toliko o vyplněnou šablonu, která neobsahuje skutečné úvahy, které správní orgány při rozhodování vedly. Krajský soud ve shodě s žalovaným k tomu uvádí, že v uvedené věci žalobce podal pouze blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu správního orgánu doplněno o odvolací důvody. Vzhledem k tomu, že žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí pouze z hlediska zákonnosti, kdy ve svém rozhodnutí shrnul průběh správního řízení a vyhodnotil správnost rozhodnutí. Současně zhodnotil i to, zda byly naplněny formální a materiální znaky přestupků a zda zvolené sankce byly v souladu se zákonnými kritérii. Žalovaný tedy postupoval při přezkumu prvostupňového správního rozhodnutí na základě blanketního odvolání zcela v souladu s právními předpisy. Žalobce žádné konkrétní odvolací důvody a námitky proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí neuplatnil, správním orgánům tedy nebylo nic vytýkáno, nebylo tak nic konkrétního ze strany žalobce, na co by měl žalovaný ve svém rozhodnutí reagovat. Šablonovitosti se naopak dopustil právní zástupce žalobce, a to v tom, když správním orgánům vytýkal, že odůvodněním napadeného rozhodnutí nemohlo dojít k nápravě nedostatků odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, protože z výroku rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by k nějaké změně prvostupňového rozhodnutí přistoupil. Pokud tak podle žalobce žalovaný učinil, nelze k této změně přihlížet, neboť výrok je v rozporu s odůvodněním. Z uvedeného nelze přesně seznat, co má žalobce, resp. jeho zástupce na mysli. Uvedený text se v žalobě objevil zřejmě nedopatřením přetažením z jiných žalob, protože v posuzované věci k žádným úpravám prvostupňového správního rozhodnutí žalovaný nepřikročil. Žalovaný pouze potvrdil správnost prvostupňového správního rozhodnutí a odvolání žalobce zamítl. Nedošlo tedy k nápravě údajných nedostatků nebo změně prvostupňového správního rozhodnutí, jak mylně žalobce v žalobě zmiňoval. Také není pravdivé tvrzení žalobce v tom, že se prvostupňový správní orgán nezabýval tím, zda všechny projednávané přestupky naplňovaly materiální stránku přestupku. Z jeho rozhodnutí je naprosto zřejmé, že všechny ve výroku citované přestupky, jejichž skutkovou podstatu žalobce svým protiprávním jednáním naplnil, naplňovaly také materiální stránku přestupku. Za nejvíce závažné označil přestupky spočívající jednak v předjíždění vozidel na přechodu pro chodce (jednáním totiž ohrožoval i jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích) a jednak jízdu s technicky nezpůsobilým vozidlem, protože opět šlo o riskantní jednání ohrožující ostatní účastníky provozu (jak v případě odlišných pneumatik na zadní nápravě, tak i propadlé technické prohlídce vozidla). Společensky nebezpečným je také řízení vozidla bez řidičského průkazu, který by měl mít řidič při řízení u sebe. Tato povinnost plyne řidiči přímo ze zákona, a pokud by plnění této povinnosti nebylo vyžadováno, šlo by o významný precedent pro chování dalších řidičů. Řidičský průkaz osvědčuje oprávnění řidiče řídit vozidlo na pozemních komunikacích (že splňuje zákonem stanovené podmínky pro tuto činnost) a zároveň umožňuje případně i s dalšími doklady jednoznačnou identifikaci řidiče.

50. Žalobce dále namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost uložené sankce. Ani této námitce nemohl krajský soud přisvědčit. K uložené sankci žalobce nejprve namítal, že prvostupňový správní orgán přihlížel k záznamům v EKŘ, ačkoliv byl oprávněn toliko přihlížet pouze k poslednímu záznamu z roku 2013 (ostatní byly starší 3 let). K tomu krajský soud uvádí, že prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí ke stanovení druhu a výše uložených sankcí konstatoval, že přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, kde současný stav bodového hodnocení žalobce je nula bodů. Z uvedeného závěru lze jednoznačně dovodit polehčující okolnost, kterou vzal správní orgán v potaz. Nad rámec tohoto hodnocení správní orgán pro úplnost ještě doplnil, že v evidenční kartě řidiče má žalobce celkem 3 záznamy, avšak tuto skutečnost pouze konstatoval bez bližšího upřesnění nejen přestupků, ale ani toho, zda uvedené nějak hodnotí či zda tuto okolnost hodnotí ve prospěch či v neprospěch žalobce. Z uvedeného je zřejmé, že konstatování těchto záznamů v evidenční kartě řidiče nemělo další vliv na výši uložených sankcí. Ostatně žalobce byl ohrožen pokutou od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákazem činnosti od 6 měsíců do 1 roku, když sankce byly ukládány podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný (zákaz předjíždění na přechodu pro chodce nebo v jeho blízkosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu). Z uvedeného je zřejmé, že starší záznamy v evidenční kartě řidiče žalobci nijak nepřitížily, neboť i přes aktuálně větší počet spáchaných přestupků mu byla uložena pokuta v dolní polovině zákonné sazby (ve výši 7 000 Kč) a zákaz činnosti mu byl uložen na samé dolní hranici zákonného rozpětí, tedy v délce 6 měsíců. Žalobce také uvedl, že při ukládání pokuty byl porušen zákaz dvojího přičítání, neboť správní orgán hodnotil jako přítěžující okolnosti ty, které jsou spjaty se samotnou skutkovou podstatou. V první řadě k tomu krajský soud uvádí, že žalobce nijak neupřesnil, v čem mělo toto porušení spočívat a jakých přesně skutečností, které byly žalobci 2x přičítány, se mělo toto týkat. Soud po přezkoumání prvostupňového správního rozhodnutí dospěl k závěru, že takto závažného pochybení, jakým je porušení zákazu dvojího přičítání, se prvostupňový správní orgán nedopustil. Prvostupňový správní orgán se pouze z hlediska větší či menší či závažnosti pokusil vyhodnotit závažnost daných přestupků z hlediska potenciální nebezpečnosti pro společnost (strana 7 prvostupňového správního rozhodnutí). Z tohoto úhlu pohledu proto označil předjíždění vozidel na přechodu pro chodce za hrubé porušení povinností řidiče, neboť žalobce svým jednáním skutečně ohrožoval jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích a samotnou jízdu s technicky nezpůsobilým vozidlem označil za riskantní jednání žalobce. V žádném případě se při těchto konstatováních nevyjadřoval k pokutě a skutečnosti z těchto skutkových podstat plynoucí žalobci nijak (podruhé) nepřičítal znovu k tíži (na základě těchto konstatování nijak sankci nenavýšoval). Porušení zákazu dvojího přičítání nebylo možné ze správních rozhodnutí dovodit.
51. Žalobce dále prvostupňovému správnímu orgánu vytkl, že sice uvedl, že přihlédl ke všem zákonným kritériím dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, avšak žádným způsobem neupřesnil, jaké konkrétní skutečnosti podřadil pod jednotlivá zákonná kritéria. Není tedy jisté, zda uložená pokuta skutečně odpovídá okolnostem daného případu. Těmto námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.
52. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce byl za své jednání ohrožen sankcí pokuty od 5 000 Kč do 10 000 Kč a současně zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel od 6 měsíců do 1 roku. I přesto, že spáchal více přestupků, byla mu uložena pokuta

pouze ve výši 7 000 Kč a současně uložen zákaz činnosti jen po dobu 6 měsíců. Přitom byl ohrožen pokutou až do výše 10 000 Kč a zákazem činnosti v délce trvání až 1 roku. V hodnocení prvostupňovým správním orgánem tedy spíše převážily polehčující okolnosti na straně žalobce, než okolnosti přitěžující. Správní orgán se při určení druhu sankce a její výměry řídil ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Z právě provedené citace § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že správní orgán při určení druhu sankce a její výměry rozhodně přihlédne k závažnosti jednotlivých přestupků, přičemž dále citovaná kritéria určující větší či menší závažnost posuzovaného přestupku jsou pouze demonstrativně vyjmenována, protože každé z nich nemusí být vždy při ukládání sankce vyhodnoceno, protože v každém jednotlivém případě a u každého jednotlivého přestupku nemusí vždy hrát rozhodující roli. Větší závažnost protiprávního jednání žalobce prvostupňový správní orgán spatřoval především ve větším počtu spáchaných přestupků. Zbytek jednotlivých kritérií vyšel spíše ve prospěch žalobce, tedy jen nedbalostní zavinění ve vztahu ke všem přestupkům a ve vztahu k následkům zdůraznil, že naštěstí nedošlo ke kolizní situaci (vedle toho však žalobci vytýkal riskantní jednání, kdy kterému mohl ohrozit i jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích). Jak již bylo uvedeno výše, polehčující okolnost představoval také obsah evidenční karty řidiče, v níž aktuální stav bodového hodnocení žalobce jako řidiče byl nula bodů. Prvostupňový správní orgán dostatečně v odůvodnění svého rozhodnutí vyhodnotil všechny skutečnosti, na základě kterých přistoupil k určení právě takové výše sankce, která byla žalobci stanovena. Uložené sankce byly dostatečně individualizované.

53. Žalobce dále namítal nesprávnost uložení sankce zákazu řízení, a to všech motorových vozidel a nikoliv jen vybrané určité skupiny motorových vozidel. Rozhodnutí tedy podle žalobce mělo být uvedeno, na kterou kategorii vozidel se zákaz činnosti vztahuje a na jakém druhu pozemní komunikace tento zákaz platí. Zákaz činnosti se měl vztahovat pouze na tu kategorii vozidel, která je spojena se spácháním předmětných přestupků (skupina B). V žádném případě nejde o nesrozumitelný či neurčitý výrok prvostupňového rozhodnutí, pokud není sankce uloženého zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel správním orgánem nijak konkretizována. Bere se obecně v úvahu, že jde o zákaz řízení všech motorových vozidel, a to na pozemních komunikacích uvedený v § 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Navíc z povahy věci, kdy žalobce hrubě nedodrží povinnosti řidiče, chová se na pozemních komunikacích nebezpečně a ohrožuje tím ostatní účastníky silničního provozu, není důvodu uplatňovat zákaz řízení jen na některou skupinu motorových vozidel, protože takové negativní jednání je škodlivé při řízení jakéhokoliv motorového vozidla nebo dopravního prostředku. Jelikož se žalobce choval na pozemní komunikaci nebezpečně, např. předjížděl, kde neměl, je uložený zákaz řízení všech motorových vozidel zcela na místě.
54. Žalobce dále uváděl, že z podkladů od policie, na základě kterých byl uznán vinným ze spáchání nyní projednávaných přestupků, zjistil, že se měl téhož dne dopustit i dalších přestupků u předmětného přechodu pro chodce atp. V této souvislosti žalobce namítal, že správní orgán neprojednal policií oznámené přestupky ve společném řízení. S uvedeným však krajský soud nemohl souhlasit. Prvostupňový správní orgán ve věci žalobce zahájil

správní řízení pro porušení § 6 odst. 7 písm. a), § 5 odst. 1 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a následně vedl řízení o spáchání souvisejících přestupků, přičemž po provedeném řízení vydal prvostupňové správní rozhodnutí, které bylo později v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím žalovaného. Spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu bylo projednáno ve společném řízení a byla za ně uložena jediná sankce podle absorpční zásady ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Další přestupky žalobce, projednatelné ve společném řízení, nebyly zjištěny.

VII. Závěr a náklady řízení

55. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.